

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2011 r. — Cheverny Investments przeciwko Komisji

(Sprawa T-585/11)

(2012/C 25/115)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cheverny Investments (St. Julians, Republika Malty) (przedstawiciel: adwokat H. Prinz zu Hohenlohe-Langenburg)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 275 z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C-7/10 Program pomocy dotyczący przeniesienia strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji („Sanierungsklausel”), której adresatem jest Republika Federalna Niemiec;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C-7/10, której adresatem jest Republika Federalna Niemiec, w zakresie, w jakim w ramach wykładni prawa krajowego przepis umożliwiający przeniesienie strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (Sanierungsklausel), zawarty w § 8c ust. 1a EStG, dotyczy nie tylko spółek nadmiernie zadłużonych lub niewypłacalnych, lub którym grozi niewypłacalność, ale — przy spełnieniu dalszych warunków utrzymania przeniesienia straty w przypadku zmiany struktury własności spółki — przeprowadza restrukturyzację w rozumieniu § 8c ust. 1a KStG również w odniesieniu do takich spółek, których niewypłacalności lub nadmiernemu zadłużeniu można zapobiec, a więc spółek które jedynie mogą stać się niewypłacalne lub nadmiernie zadłużone;
- obciążenie pozwanej koniecznymi kosztami skarżącej zgodnie z art. 87 § 2 zdanie pierwsze regulaminu postępowania [przed Sądem].

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że dokonując oceny kwestionowanego przez pozwaną § 8c ust. 1a niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, KStG) pozwana dokonała błędu w ocenie niesłusznie uznając, że przepis umożliwiający przeniesienie strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (Sanierungsklausel) ma charakter instrumentu pomocy państwa

- przyjmując za punkt wyjścia, że kwestionowana norma dotyczy jedynie przedsiębiorstw, które są niewypłacalne

lub zagrożone niewypłacalnością, nie dotyczy natomiast przedsiębiorstw, które jedynie mogą stać się niewypłacalne lub nadmiernie zadłużone;

- przyjmując selektywność, wychodząc z założenia, że układ odniesienia stanowi nie Körperschaftsteuergesetz, lecz § 8c KStG.

Skarżąca podnosi ponadto, że w zaskarżonej decyzji pozwana popełniła błędy w ocenie, ponieważ

- nie określiła systemu odniesienia w świetle wydanego przez siebie komunikatu w sprawie stosowania zasad pomocy państwa do środków z zakresu bezpośredniego opodatkowania przedsiębiorstw (Dz.U. 1998, C 384, s. 3) i swojego projektu dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, przy uwzględnieniu KStG;
- nie dostrzegła uzasadnienia przepisu umożliwiającego przeniesienie strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (Sanierungsklausel) w zakłóceniu ogólnogospodarczej równowagi w roku 2009 r.

Zdaniem skarżącej w ten sposób pozwana narusza art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2011 r. — Oppenheim przeciwko Komisji

(Sprawa T-586/11)

(2012/C 25/116)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sal. Oppenheim jr. & Cie. AG & Co. KGaA (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci W. Deselaers, J. Brückner i M. Haisch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 275 z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C-7/10 przyznanej przez Niemcy — Program pomocy dotyczący przeniesienia strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji „Sanierungsklausel”, sprostowanej decyzją C(2011) 2608 z dnia 15 kwietnia 2011 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy: brak selektywności *prima facie*/nieprawidłowe określenie ram odniesienia

Skarżąca twierdzi, że nie występuje tu *prima facie* selektywność w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wywodzi, że określenie ram odniesienia przez Komisję jest nietrafne i że właściwy system odniesienia, tj. dalsze istnienie niewykorzystanych strat na płaszczyźnie osoby prawnej mimo nabycia udziałów, stanowi podstawowa reguła krajowego prawa podatkowego. Następnie utrzymuje ona, że sama klauzula pozwalająca na restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (zwana dalej „Sanierungsklausel”) stanowi odstępstwo od tego wyjątku; tym samym prowadzi ona z powrotem do systemu odniesienia i jest zatem zgodna z systemem.

2) Zarzut drugi: Sanierungsklausel jako ogólny środek

W ramach tego zarzutu skarżąca twierdzi, że Sanierungsklausel stanowi ogólny środek i tym samym nie może ona zostać uznana za pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Utrzymuje, że Sanierungsklausel jest dostępna dla wszystkich osób prawnych podlegających opodatkowaniu w Niemczech oraz że nie wiąże się ona ani otwarcie, ani w ukryty sposób z ich rozmiarem, terytorium, na którym prowadzą one działalność ani z gałęzią produkcji, do której one przynależą.

3) Zarzut trzeci: uzasadnienie z uwagi na naturę i wewnętrzną strukturę systemu podatkowego

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że Sanierungsklausel jest uzasadniona naturą i wewnętrzną strukturą niemieckiego systemu podatkowego, gdyż jako logiczne odstępstwo od wyjątku przepadku strat przewidzianego w § 8c ust. 1 Körperschaftsteuergesetz (niemieckiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zwanej dalej „KStG”) prowadzi ona z powrotem do systemu odniesienia.

4) Zarzut czwarty: brak obciążenia budżetu państwa

W ramach tego zarzutu skarżąca twierdzi, że Sanierungsklausel nie może prowadzić do istotnego z punktu widzenia pomocy obciążenia budżetu publicznego i już z tego względu nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Utrzymuje, że w przypadku restrukturyzacji jedyną alternatywą polega na niewypłacalności danej osoby prawnej lub na uzdrowieniu jej sytuacji finansowej, oraz że dzięki Sanierungsklausel, która umożliwia uratowanie osoby prawnej, utrzymana zostaje możliwość pobierania w przyszłości podatków od danej osoby prawnej.

5) Zarzut piąty: naruszenie unijnoprawnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że Komisja z uwagi na swoją praktykę i niezakwestionowanie uregulowania poprzedzającego przepis § 8c KStG oraz porównywalnych uregulowań innych państw członkowskich spowodowała powstanie po stronie skarżącej oczekiwań, które zasługują na ochronę na podstawie wiążących informacji i niemożności przewidzenia, że Sanierungsklausel może zostać uznana za pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2011 r. — S & S Szlegiel Szlegiel i Wiśniewski przeciwko OHIM — Scotch & Soda (SODA)

(Sprawa T-590/11)

(2012/C 25/117)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: S & S Piotr Szlegiel Jacek Szlegiel i Robert Wiśniewski sp. j. (Gorzów Wielkopolski, Rzeczpospolita Polska) (przedstawiciel: R.Sikorski, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Scotch & Soda BV (Hoofddorp, Niderlandy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 sierpnia 2011 r. w sprawie R 1570/2010-2;

— oddalenie w całości sprzeciwu nr B1438250;

— nakazanie pozwanemu dokonania rejestracji zgłoszonego znaku towarowego; oraz

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „SODA” dla towarów z klasy 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6970875

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Scotch & Soda BV

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „SCOTCH & SODA” zarejestrowany pod numerem 3593498 dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego